

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

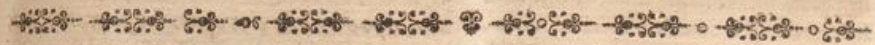
Mogvntiae, 1677

Caput Primum. De Juliani expeditione Persica: & quomodo superatus,
miserabili morte interiit. Et quaenam Libanius de ejus interfectore
scripserit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

δέξατο, ἐκότερον εἰς θαύμα πᾶσα πληθύνον·
 ἐπιτέτω ἢ καὶ ἄλλο ξυμπέχθη, τὸ πρότερον
 σαφέστερον τε καὶ πᾶσα δόξοτερον· αὐτομά-
 τως γὰρ πάντων ἡ ἐδῆς τῶ σημεῖον ἔσται κα-
 λησιμάνθη· καὶ τρέπον πᾶσα ἀστροσι πεποι-
 κλημένα τὰ ἐσθήματα εἶχον, ὡς διπλοῖς ἐργα-
 κῆς ἀπειρίας καλεσιγμένα· ἐκ τέταρτον, τοῖς
 μὴ αὐτῶ ἐκείνη Θεὸν εἶναι τὸν Χριστὸν, καὶ
 μὴ ἀρετῆ ἵνα τῆ ἀναπέσει ἔσται· οἱ δὲ, ὅσα
 εἰς μακρὰν προσηύθεν τῆ ἐκκλησία καὶ ἐμνή-
 σταν, ἔσται ὑμνοῖς καὶ ἱκεσίαις ἕως τῶν τε-
 τολημένων αὐτοῖς, τὸν Χριστὸν ἰλάσκοντο·
 ταῦτα ὅτι πᾶσα ἐκαταφαίνε, πᾶσα δὲ ὡσαν
 οἱ πᾶσα τῶν θεασαμένων ἀκηροῦτες ἐτι τῶ
 θεῶ ἀειμένους· πᾶσα δὲ ὡσαν ἢ καὶ ἰεραῖοι καὶ
 ἑλλῆνες, ἡμίλλῆες τὸ ἔργον καταλιπόντες·
 μάλλον ἢ, ἐδῆ ἀρξάσθαι ἔργα δυναθέντες.

A admiserit, utrumque parem meretur ad-
 mirationem. Post hæc vero aliud mi-
 raculum accidit, priore illo majus atque
 evidentius. Repente enim omnium ve-
 stes crucis signo insignitæ sunt: & indu-
 menta stellis quibusdam distincta habe-
 re cœperunt, quasi textoris acu artificio-
 se depicta. Eare factum est, ut alii qui-
 dem confestim judicarent Christum De-
 um esse, templique instaurationem ei
 displicere. Alii vero haud multo post
 Ecclesiæ sese adjunxerunt, & suscepto
 baptismo, hymnis ac supplicationibus
 pro iis quæ tentare præsumperant,
 Christum placarunt. Quod si cuiquam
 hæc incredibilia videbuntur, fidem ei
 faciant ij qui ea auditione acceperunt ab
 hominibus qui res ipsi viderant, & qui
 etiamnum superstites sunt. Sed & Judæi
 ipsi ac Gentiles fidem faciant, qui opus
 imperfectum dimiserunt, aut ut verius
 dicam, ne inchoare quidem potue-
 runt.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
 ΕΡΜΕΙΟΥ
 ΣΩΖΟΜΕΝΟΥ
 ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
 ΤΟΜΟΣ 5.

EJUSDEM
 HERMIÆ
 SOZOMENI
 ECCLESIASTICÆ
 HISTORIÆ
 LIBER VI.

Κεφ. α΄.

CAPUT PRIMUM.

Περὶ τῆς εἰς Περσίαν ἐκστρατείας Ἰουλιανῆ, καὶ ὡς ἀπέθανεν, καὶ κακῶς
 ἐβίβηκε πρὸς ψυχὴν· καὶ ὡς ἀπέθανεν Ἰουλιανὸς ἔγραψε αὐτὸν.

De Juliani expeditione Persica: & quomo-
 do superatus, miserabili morte interijt. Et
 quam Libanius de ejus interfectio-
 re scripserit.

Ὅσα μὲν δὲ ἐν τῇ Ἰουλιανῆ βασιλείᾳ ἄ-
 συγκυρησάμεναι ἐκκλησίαις ἐγένοντο, ἐν
 τοῖς προτέροις δὲ ἐδήλωται· ἄμα δὲ ἡμεῖς δευτε-
 ροῦ δόξαν αὐτῶ ἐπιστρατεύσαντι ἔσται, ἐν
 ταῦτα διεῖπεν τὸν εὐφρατίω πόλεμον πᾶσα
 φραμῶν τε τὴν ἐδέσασαι, διὰ μῖστο ἴσως τῶν
 οὐκ ἐλλῆνων, ἐπεὶ δευτεροῦ πανδημεία χριστι-
 ἀνῶν ἐλαχεν ἡ πόλις, ἡκεν εἰς κάρρας·
 εἶθα δὲ διὸς ἱερὸν εὐρών, ἐθύσε καὶ ἠύξατο.

Uacunque igitur Juliano Impē-
 rium regente Ecclesiis accidisse
 comperi, in superiore libro commemo-
 rata sunt. Ineunte autem Vere, cum
 Persas bello aggredi decrevisset, Eu-
 phratem celeriter trajecit. Et præ-
 tergressus Edessam, propter odium
 forsitan incolarum, quippe ea civitas
 jam inde ab initio univēsa Christi fidem
 susceperat, Carras venit. Ubi cum Jo-
 vis fanum reperisset, hostias immolavit,
 LIII

ac vorafecit. Ex hinc viginti millia armatorum, ex copiis quæ ipsum sequebantur desumpta, misit ad fluvium Tigrim, eo consilio ut regionibus illis præsidio essent, sibi que præsto forent quotiescunque eos accerferet. Scripsit præterea Arsaci, Armeniorum regi & socio Romanorum, ut juxta fines Persarum ipsi occurreret. Quam Epistola postquam ultra modum gloriatus esset, ac se quidem ipse extulisset, tanquam imperio idoneum & diis quos colebat acceptum: Constantium vero decessorem suum, ut ignavum & impium vituperasset: contumeliosis admodum verbis ei minatus est. Et quoniam eum Christianum esse acceperat, contumeliam exaggerans, aut in Christum impia loqui gestiens: id enim subinde præsumere solebat, cum fastu & jactantia ei denuntiavit, Deum illum, quem colebat, nequaquam ipsi opem laturum esse, si imperata facere neglexisset. Postquam hæc recte sibi constituisse visus esset, sumptis Romanorum copiis, per Assyriam iter fecit. Et urbibus quibusdam & castellis partim proditione, partim vi captis, inconsulte ulterius progressus est; non prospiciens iis quæ à tergo erant, nec cogitans eadem via rursus esse redeundum. Verum cuncta quæ ceperat, funditus vastabat, & horrea, aliaque omnia partim subvertebat, partim incendebat. Cum autem iter faceret secus Euphratem, Ctesiphontem pervenit. Est autem Ctesiphon urbs maxima, & Babylonis loco Persarum nunc regum domicilium: nec procul ab ea labitur fluvius Tigris. Cum autem navibus ad eam urbem appellere non posset ob interjectum terre spatium, sed necesse haberet aut Ctesiphontem præterire, aut classem relinquere: percontatus quosdam ex captivis, fossam navigabilem reperit longinquitate temporis obstructam. Quam perpurgatâ, remotoque impedimento, Euphratem in alveum Tigridis deduxit. Hoc modo classem ad latus exercitus sui navigantem habens, ad urbem perrexit. Sed cum Persæ ad ripas Tigridis visi essent cum maximo apparatu equitum ac peditum atque elephantotum, cernens Imperator exercitum suum inter duos maximos fluvios conclusum teneri, timendumque esse ne fame interiret, sive illic mansisset, sive eandem viam remetiretur, urbibus &

τὸ ἄπο τέτρα, ἐν τῶν ἐπομένων ἐξ ἑθιμῶν
 τῶν ἀμφὶ δισχυρῶν ὀπλίτας ἐπὶ τῶν
 ποταμῶν ἐπέμψεν, φυλακῆς ἕνεκα τῶν ποταμῶν
 καὶ εἰς καιρὸν αὐτῶν παρεθιμῶν, ἧσαν κα-
 λέθει Ἰσραηλῶν καὶ τῶν ἀσσυρίων ἡγεμόνων
 μαχεῖν Ῥωμαίοις, ἔγραψε Ἰουλιανὸς τῶν
 τῶν πολεμίων ἀπαυθαδισάμηνος τῶν
 ἐργῶν μετῆς ἐν τῇ Ἰπείρῳ, ἑαυτὸν μὲν
 Ἰξάρας ὡς Ἰπείρῳ ἀπὸ τῶν ἡγεμόνων, καὶ
 Φίλων οἷς ἐνόμιζε θεοῖς, καὶ ἑαυτὸν τῶν
 δεξασθαι, ὡς ἀνάδρω καὶ ἀσέβει λοιδοροῦσα.
 Β μὲν ὅ, ὕβριστικῶς μάλα ἠπέλησεν αὐτῶν καὶ
 ἐπεὶ χριστιανὸν ὄντα ἐπιβλήσας. Ἰπείρῳ τῶν
 ὕβρις, ἢ βλασφημῶν ἂ μὴ θεοῖς, ἀλλὰ
 ζῶν ἐστὶν Χριστῶν τῶν εἰδοῦν τῶν
 σατολμῶν, ἀπεκόμψασεν ὑποδύλων
 ὄντων ἐπαμύνοι ὃν ἡγεῖται Θεὸν ὀλιγοῦσα
 τῶν ἀσεβῶν ἀμύμων· ἐπεὶ δὲ ταῦτα καὶ
 ἔχον ἐνόμισε, ὡς ἀλαβῶν τῶν Ῥωμαίων
 ἰαν, ἦγε διὰ τῆς ἀσσυρίων καὶ πολεμίων
 καὶ φρέγια, τὰ μὲν ἀσσυρίων, τὰ δὲ ποταμῶν
 εἶλεν, ἀσσυρίων πῶς τὸ εἰς τὸ ἀσσυρίων καὶ
 δὲν τῶν κατοπιν ἀσσυρίων, ἵδῳ γὰρ διήκοντα
 αὐτὴν πάλιν ἐπαυθῆν· ἀλλ' ὅπως ἡρε-
 νῶς ἐπόρθει ταμεία τὰ καὶ τὰ ἄλλα, π-
 μὴν καὶ ἰσοκαπῆ τὰ δὲ ἐπιμῆτα παρὰ
 μὲν ὅ, ὡς τὸν ἐμφράτιον, ἔπειτα
 ἀφίκετο κησιφῶν· πόλις δὲ αὐτῆς με-
 λη, καὶ τὰ πῆσῶν βασιλεία ἡν ἀπὸ βασι-
 λῶν ὅ, ἔχουσα· ῥεὶ δὲ αὐτῆς ὀλιγοῦσα
 πῆρης· ὡς δὲ ταῖς ναυσὶν ὄντων ἔχουσα διὰ τῆς
 μέσῳ γῆν τῶν κησιφῶν ἀσσυρίων, ἀλλ'
 ἐπὶ ἀνάγκης ἐφαίνετο, ἢ τὴν πόλιν παρ-
 ναί, ἢ τῶν πλοίων καὶ ἀφρογῶν, ἀναγκῆς
 Δ νῆσ τῶν αἰχμαλώτων, ὅπως διωροῦσα
 πορῶν ἀναχωρεῖσαν τῶν χροῶν καὶ δια-
 τὸ δειρῶν, εἰλκυσε τὸν ἐμφράτιον ἐπὶ τῶν
 ἡρῆα ταύτῃ τὸ τῶν στρατῶν ἀσσυρίων
 ἔχων τὰς ναυς, ἐπὶ τὴν πόλιν ἔχουσα
 λῆ δὲ ἀσσυρίων ἰππέων καὶ ὀπλιτῶν καὶ
 φάνων, τῶν ἀσσυρίων φαίντων ἐπὶ τῶν
 ὄχθοις τῶν ἡρῆα, ἰδῶν δὲ πολεμίων ἡρῆα
 ὄντων δύο μεγίστων ποταμῶν πολιορκεῖσθαι
 αὐτῶν τὴν στρατιάν, καὶ λιμῶν διαφθορῶν
 κινδυνεύουσα, ἦντε μῆροισιν αὐτῶν, τῶν
 τὴν αὐτὴν ὁδὸν ὑποσρέφοιεν τῶν ποταμῶν

τῶν κωλύει δὲ ὧν ἤλθον καθηρημένων, ἔτα
 ἤδη δὲ αὐτὸν μὴ ἐχθρῶν, κέλῃσιν ἄθλα παρ-
 οῦσι. Ἐπὶ δὲ ἀνὶ ἵπποδρομίας ἐδὺ στρατιώτας
 καθίστανεν ἐν τῷ ᾧ ἐδὺ παρῆσθαι τῶν
 πλοίων ἐκέλευσεν ἀποβαλεῖν τὰ φορτία καὶ
 τὸ σιτηρεσίον τῆς στρατίας, ὅπως ἐν κινδύνῳ
 πεισθῆσιν ἰδίως οἱ στρατιώται, ὡς ἐπιθύμην, ἀπο-
 ριπῆσαι τῶν ἐπιτηδείων εἰς θάλασσαν τῶν ἡμε-
 ρῶν, καὶ προσκυνοῦν τοῖς πολεμίοις μαχέσων, συγ-
 καλίσας ἢ ἐδὺ στρατηγὸς ὁ βασιλεὺς καὶ
 ἐδὺ ταξιάρχης καὶ τὸ δέειπον, ἐνεβίβασε
 ἐδὺ στρατιώτας εἰς τὰς ναυς· οἱ δὲ, ἐν νυκτὶ
 τῶν ἡμερῶν πλείστων, ἤδη παρῆσθαι πέραν
 ὄχθρας ἦσαν καὶ ἐξέβαινον τῶν δὲ πρῶτων, οἱ
 μὲν αὐτόματρον ἡμῶν, καὶ ἀλλήλοις
 παρεκελεύοντο τοῖς ἢ ἐπικαυέσθαι, ἐπέ-
 σταν οἱ ῥωμαῖοι καὶ ἡμέρας ἐπιηρομύνης,
 εἰς μάχην καθίσταντο πολλὰς τε ἀποβα-
 λόντες καὶ κλέψαντες, διέβησαν εἰς τὸν ποτα-
 μόν καὶ τότε μὲν παρὰ τῆς κησιφώντι-
 ὤσεως ἀπεδύνοντο δόξαν ἢ τῶν βασιλείων κέ-
 κλημένον χωρεῖν, ἀλλ' εἰς τὴν δεχομένην
 ἐπαυεῖσθαι, τὰς ναυς ἐμπρησαντες, ὡς διὰ
 τὴν φυλακὴν τῶν πολλῶν ἀπομάχων
 ἦσαν, τὴν ἐπάνοδον ἐποιεῖτο, ἐν δεξι-
 ῇ τῆς θάλασσης ὄχθρας ἔχοντες ἡγεμῶν δὲ
 τῶν ἀρχαίων, τὰ μὲν πρῶτα ἀπὸ
 τῶν χωρῶν εὐφώρα καὶ πάντα ἐπιτηδεῖα
 ἔχοντες καὶ δὲ ταῦτα, προσεῦθε τις ἐλό-
 μῳ ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῆς πάντων πρῶτων
 ἀσθεσίας, ἐπιτηδὲς ἀλῶναι φανείς, ὡς
 ἀπὸ συλλήθους, ἀγεῖ τῶν ἡμε-
 ρῶν ἀνακερθεῖς τε παρὰ τὸ δὲ, καὶ δόξας ἀλη-
 θεύειν, ἐπεισεν ἰν' ἄπαι ἔπει, τὴν ταχί-
 σθητοῖς ῥωμαίων ὄρεσι ἐπισήσειεν τὴν στρατιάν
 μόνον ἢ τῶν ἡμερῶν ἡμερῶν χαλεπὴν
 ἐστὶ τὴν παρῆσθαι καὶ χρεῖται τε τῶν σιτία φέ-
 ρει, τῶν γὰρ ἐρήμιας ἵστα χθεῖς τε ὁ βα-
 σιλεὺς τῶν παρῆσθαι τοῖς λόγοις, ἐδοκί-
 μασε ταύτην πορευθεῖον ἐπεὶ ἢ παρῆσθαι
 χωρεῖν, καὶ μὴ τρεῖς ἡμέρας ἐνεβίβασεν τό-
 ποις, οἱ μὲν γάρ ὡν ὁ ἀρχαίων βασιλεὺς ὁ
 μῦθος, ἀμολόγησεν ἵστα ἔργων οἰκείων ἀντομο-
 λῆσαι παρῆσθαι θάνατον, καὶ ἐτοιμῶς εἶναι πάν-
 τα παρῆσθαι ἵστα μὲν αὐτοῦ δὲ τῆς
 στρατίας, τῶν τε μήκει τῆς ὁδοῦ, καὶ τῆς ἐνδείας

A vicis per quos venerat everſis, nec ul-
 la habentibus alimenta: præmia deful-
 toribus propoſuit, & ad equeſtre cer-
 tamen ſpectandum milites convocavit.
 Interim vero claſſis rectoribus manda-
 vit, ut ſarcinas & commeatum exerci-
 tus abjicerent, eo conſilio, ut milites,
 ſicuti accepi, in maximo periculo ſe
 poſitos cernentes, ob penuriam ali-
 mentorum, audaciores fierent, & ala-
 crius, cum hoſtibus dimicaretent. Voca-
 tis igitur Ducibus ac Tribunis poſt cæ-
 nam, milites navigiis impoſuit. Qui
 noctu Tigrim trajicientes, cum ad ul-
 teriorem fluminis ripam perveniſſent,
 navibus egrediuntur. Ex Perſis vero,
 ii quidem qui irruptionem ſenſerant,
 reſiſtere ſequæ mutuo cohortari cœpe-
 runt. Alios vero adhuc dormientes,
 Romani oppreſſere. Orta demum die
 prælium conſeritur: & Romani mul-
 tis hoſtium trucidatis, nec paucis ſuo-
 rum amiſſis, fluvium denuo trajecerunt.
 Ac tum quidem ante Cteſiphontis mu-
 ros caſtra metati ſunt. Cumque Im-
 perator nequaquam ulterius progredi
 ſed domum redire conſtituiſſet, Ro-
 mani incenſis navibus, eo quod mul-
 ti in cuſtodiendis illis occupati, præliis
 intereſſe non poſſent, in patriam re-
 verti cœperunt, Tigrim ad lævam ha-
 bentes. Ac initio quidem captivis
 eos ducentibus, regionem fertilem na-
 cti ſunt, quæ omnia ad victum neces-
 ſaria abunde ipsis ſuppeditabat. Poſtea
 vero ſenes quidam qui ſe pro omnium
 Perſarum ſalute devoverat, cum ſeſe
 ultro capiendum obtuliſſe videretur,
 tanquam invitus à Romanis captus,
 ad Principem perducitur. Qui inter-
 rogatus de via, cum vera dicere viſus
 eſſet, fidem fecit, ſi Romani ipſum
 ſequi vellent, fore ut brevi exerci-
 tum in Romanorum ſinibus liſteret.
 Tridui duntaxat aut quatruidui iter mo-
 leſtum futurum: & cibaria in tot dies
 ferenda eſſe, eo quod regio deſerta
 eſſet. Itaque Imperator callidi ſenis
 ſermonibus inductus, ea via pergen-
 dum eſſe decrevit. Ubi vero ulterius
 progreſſi, adhuc poſt tres dies in loca
 inculta atque aſpera devenerunt. Senex
 quidem captivus dum torqueretur, con-
 feſſus eſt, ſe pro ſalute civium ſuorum
 morti paratū transfugiſſe & quodvis ſup-
 plicium æquo animo perpeſſurum. Cum
 autem exercitus Romanus, partim lon-
 gitudine itinectis, partim alimentorum

penuria vexaretur, jam fatigatos Persæ A aggressi sunt. Ac riq̄ue conferto prælio, ventus vehemens repente exortus, cælum solemque ipsū densis nubibus obtexit, & pulvere aerem miscuit. Cumque tenebræ undiq̄ue & caligo circumfula esset, eques quidam concito cursu prætervectus, Imperatorem hasta percussit, ac lethale vulnus ei infixit. Quem cum ex equo dejecisset, ignotus, quisnam esset, abcessit. Et alii quidem Persam, alii Saracenum fuisse dicunt. Sunt qui illum militem Romanum fuisse affirmant, qui Imperatorem idcirco percussit, quod moleste ferret, illius imprudentia ac temeritate exercitum Romanum in tot pericula coniectum esse. Porro Libanius Syrus Sophista, qui præ cæteris familiaris Imperatoris & amicus fuit, de cædis auctore ita scribit. Ac fortasse aliquis nosse cupit, quisnam illum occiderit. Ego vero nomen quidem nescio; Ab hoste tamen interfectum non fuisse certissimum illud argumentum est, quod nemo ex hostibus ob vulnus illud honore affectus est. Quamvis rex Persarum auctorem cædis per præconem ad præmium vocaverit, & maxima quæque adipisci licuerit ei, qui in medium prodisset. Verum nemo, ne præmiorum quidem cupiditate ductus, eo facinore falso gloriatus est. Ac profecto habenda est hostibus gratia, qui facinus quod ipsi non admiserant, nequaquam sibi arrogarunt: sed nobis concesserunt, ut cædis auctorem inter nostros quaereremus. Qui enim ex ejus vita nullam percipiebant utilitatem: hi scilicet qui nequaquam juxta legū præscripta vivebant, & olim insidias ei struxerant, & tunc opportunitatem nacti, eum peremerunt: tum reliquâ omni injustitiâ ipsos ad id facinus impellente, quæ illo regnante nullam licentiam obtinebat: tum præcipue Deorum cultu, cui ipsi adversabantur.

τῶν ἐπιηδείων, ἤδη τετραλιπυρηνκίση, πῆσαι
 ἀξάταξις ἐπέθετο καρτερός ὁ μαχίος τυ-
 σάσης, Ἰξαίνης βίαιος ἀνακηθείς ἀνεμῶν
 τὸν ἔρανον καὶ τὸν ἥλιον τοῖς νέφεσι σκοπέ-
 ψε· τὰ δ' ἄετι τὴν κόνιν ἀνέμιξε σκίπτων
 καὶ πολλῆς ἀχλύος ἔσης, ἀπαραμύχων
 ἵππευς φέρει ἐπὶ τὸν βασιλέα τὸ δόρυ καὶ
 παῖε καίεραν καὶ ἴππευ κατὰ βάλανον, ὅτε
 ἦν ἀπῆλθε λαθῶν λέγουσι ὅτι μὲν, περὶ τοῦ
 οἱ δὲ, Σαρακηνὸν εἶναι τῆτον· εἰσὶ δ' οἱ μα-
 μαῖοι Σαρακηνὸν εἶναι τῆτον ἰσχυροῦς καὶ
 ἐπεινώχεναι αὐτὸν τὴν πληγὴν, ἀγαθὸν
 σάντα καθ' ἡμέραν καὶ φραστίην, τῶν
 τοῖς ἀπέβαλε κινδύνοις τὴν Σαρακηνὸν
 βάνιος ὁ δ' οὐρὸς ἄφρασης, τὰ μαχίον
 σμύθης ἔφιλ' αὐτὰ γεγονώς, τὰ δ' ἔπειτα
 ἔκλειναν αὐτὸν γραφεὶ τίς ἐν ὁ κλεινοῦ
 ποθεῖ τις ἀκῆσαι τὸνομα μὲν οὐκ οἶδα ἔτι
 μὴ πολέμιον εἶναι τὸν κλεινοῦ, σμύθη
 ἐναργῆς, τὸ μὲν δὲ πολέμιον ἐπὶ τῆ
 γῆ τελευτῶν καίτοι διὰ κηρύκων ὁ πῶτος
 ἐπάλει πρὸς γέρας τὸν ἀπεκλονότα, καὶ με-
 γάλων ὑπῆρχε τὰ φανέλι τυχεῖν αὐτῶν
 ὅμως ἐδ' ἔρωδι γερῶν ἠλαζονεύσατο καὶ πολ-
 λή γε τοῖς πολεμίοις ἡ χάρις, ὅτι οἱ αὐτοὶ
 ἐδρασαν, ἔπρως ἐθεντο τὴν δόξαν, αὐτῶν
 ἐδρασαν ἡμῖν παρ' ἡμῖν αὐτοῖς τὸν σφαιρῶν
 ζῆν οἱς γὰρ οὐκ ἐλυσιδέλει ζῶν, εἶποι ὅτι
 οἱ ζῶντες ἔκ' ἔδω νόμος, πάσαι τε ἐπι-
 βεβλήθων, καὶ τότε δυνηθέντες ἠργασάμενοι
 τῆς τε ἀλλῆς ἀδικίας ἀναγκαζέμενοι, οὐ
 ἐχάσης ἐπὶ τῆς ἐκείνης βασιλείας ὄψεσθαι
 καὶ μάλιστα γε ἔτι μᾶλλον ἔδω Θεός, ἔτι
 νανλίον ἐζήτην.